

Psalm 84

Dat prachthuis
dat daar staat, op Groene Heuvel
wijdgeveugelde schaduwrijke waranda's
hoge ramen diepe kamers
dat Huis van jou
waar alles welkom is, waar alles woont –
de mussen mogen mee aan tafel
de zwaluw vlecht haar nest onder de goot
ik ben een van haar jongen

Onrustig is mijn hart, onstuimig heb ik
naar deze plek verlangd.

Mensen waar ook geboren,
weten niet wat hen drijft,
gaan op reis naar jou toe.
Dwars door leeg land
wateren over, zwarte, door wouden
over De Bergkam, over de top
blindelings gaan ze.

En dan op een dag,
daar staan ze. Mogen wij hier zijn? Je mag.
Slaan ze hun tenten op
tussen jouw ceders, onder jouw eiken
liggen languit in hoogwuiwend gras –
verzaligd.

Liever één dag vlak bij jou
dan duizend ver van je weg
liever één dan duizend ver van je weg.

Uit 150 Psalmen vrij, Huub Oosterhuis

**Overweging Allerheiligen en Allerzielen zondag 1 november 2015
n.a.v. Psalm 84 uit 150 psalmen vrij van Huub Oosterhuis
en evangelie Mt. 5, 1-12 a**

Overweging

Het zijn gewaagde en uitdagende teksten waar we zojuist naar luisterden....ze getuigen van een groot geloof en vertrouwen, van thuiskomen, van waarden waar je van droomt, en waarvan je verlangt dat je ze zou hebben...

Gewaagd zijn de teksten omdat ze niet bij de pakken neerzitten, en dat te midden van mensen zoals pater Bles het vaker zegt, mensen die nog stoeien met het verlies. Dat stoeien met het verlies dat ontkennen we niet, daarom zijn we ook hier, om een plek te leren geven aan het verlies, met vallen en opstaan

En de tijd, zo is onze ervaring, de tijd zal de scherpe randjes afslijpen, wat overblijft is een blanke pit, daar waar het om gaat, waarom je verliefd werd, wat je aantrok of juist niet, om wat groeide gaandeweg, om waar je samen doorheen moest en ook samen doorheen kón, om wat je vooral achteraf zo dierbaar en kostbaar werd, om wat nooit overgaat, om wat groeit, nog over de dood heen...

Daarom zijn deze teksten ook uitdagend...

het houdt niet op bij de dood, de doden houden je gaande,
is het niet net of ze van jou 'rekenschap' vragen,
denk erom je geeft het niet op, je hebt een weg te gaan, doe het maar...
Onrustig is je hart, maar waarom?....

leerlingen vroegen het aan Jezus, wij vragen het nog steeds, waarom, waarom....?

Ga op zoek mens naar wat je drijft, ga en zoek
met een ongeduldig verlangen,
dan zul je weten, dan voel je,
dat het gaat om armoede van geest, een geest van genoeg,
die genoeg heeft, die leeft van soberheid, oprechtheid, openheid
en dat dat rijker is dan alle rijkdom hier op aarde.

Ga het verdriet niet uit de weg mens, het doet pijn,
soms zozeer dat het je dreigt te verscheuren,
maar wat zou ons leven zijn zonder die pijn,
zonder het voelen van genezing of wat daarop lijkt,
op troost, op vreugde door de pijn heen?

Wat voelt het goed als je vergevingsgezind kunt zijn,
als je je inzet voor een ander, een ander zich inzet voor jou,
als je voelt dat we diep van binnen hetzelfde voelen,
naar hetzelfde hunkeren en verlangen,

een wereld zonder oorlog en gastvrij ,
als je ziet dat het leven doorgaat
en je merkt dat de lieve doden in jou onuitwisbaar met je meegaan,
meegroeien ook met jou, wat kun je je dan rijk voelen en dankbaar....,
verzaligd zoals Oosterhuis dat verwoordt,
weet mens, dat er een plek is, ooit,
een Huis waar alles welkom is, waar alles woont..
daarom komen we samen,
om die woorden te horen,
om te delen met elkaar en te weten samen
dat als we leven in Jezus' geest
dat er dan toekomst is, volop voor iedereen,
laten we na even samen stil zijn
van harte ons geloof uitspreken in die God in die Bron, *Amen*